

No. 40541

Finland, Denmark, Iceland, Norway and Sweden

Convention between Denmark, Finland, Iceland, Norway and Sweden on the right of Nordic nationals to use their mother tongue in other Nordic countries. Svaneke, Bornholm, 17 June 1981

Entry into force: *1 March 1987, in accordance with article 9 (see following page)*

Authentic texts: *Danish, Finnish, Icelandic, Norwegian and Swedish*

Registration with the Secretariat of the United Nations: *Finland, 10 September 2004*

Finlande, Danemark, Islande, Norvège et Suède

Convention entre la Finlande, le Danemark, l'Islande, la Norvège et la Suède relatif au droit des ressortissants des pays nordiques d'utiliser leur langue maternelle dans les autres pays nordiques. Svaneke (Bornholm), 17 juin 1981

Entrée en vigueur : *1er mars 1987, conformément à l'article 9 (voir la page suivante)*

Textes authentiques : *danois, finnois, islandais, norvégien et suédois*

Enregistrement auprès du Secrétariat des Nations Unies : *Finlande, 10 septembre 2004*

Participant	Ratification
Denmark (in respect of: Faroe Islands) with reservation	23 Dec 1986
Finland	26 Nov 1982
Norway	9 Jul 1982
Sweden	11 Jan 1982

Participant	Ratification
Danemark (à l'égard de : Îles Féroé) avec réserve	23 déc 1986
Finlande	26 nov 1982
Norvège	9 juil 1982
Suède	11 janv 1982

[DANISH TEXT — TEXTE DANOIS]

KONVENTION

mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om nordiske statsborgeres ret til at anvende deres sprog i et andet nordisk land

Regeringerne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige

som anser en øget sproglig ligestilling inden for Norden for at være af stor betydning for den nordiske fællesskabsfølelse og for en udvidet forbindelse mellem de nordiske folk,

som finder det vigtigt, at nordiske statsborgere i så stor udstrækning som muligt kan anvende deres eget sprog over for myndigheder og andre offentlige organer i et andet nordisk land,

som erkender, at en god sprogservice for nordiske indvandrere er af væsentlig betydning for at fremme tilpasningen, og for at sikre dem social tryghed og lige behandling i samfundet,

er i overensstemmelse med synpunkterne i Nordisk Råds rekommandation nr. 29/1966, blevet enige om følgende:

Artikel 1

De sprog, som omfattes af denne konvention er dansk, finsk, islandsk, norsk og svensk.

Konventionen omfatter såvel mundtlig som skriftlig kontakt med en myndighed eller et andet offentligt organ, dog ikke telefonkontakt.

Artikel 2

De kontraherende stater forpligter sig til at virke for, at en statsborger i en kontraherende stat skal, hvis der er behov herfor, kunne anvende sit eget sprog ved henvendelse til myndigheden og andre offentlige organer i en anden kontraherende stat. Foruden domstolene gælder dette først og fremmest i forhold til offentlige myndigheder såsom social-, sundheds-, arbejdsmarkeds-, skatte-, politi- og skolemyndigheder.

I sager, der er til behandling ved domstolene og andre offentlige organer, skal myndighederne så vidt muligt sørge for, at statsborgere i en anden kontraherende stat får den fornødne tolke- og oversættelseshjælp. I straffesager skal statsborgerne altid have den nødvendige tolkehjælp.

Artikel 3

Omkostningerne til tolkning og oversættelse i sager, som er omfattet af artikel 2, bør afholdes af det offentlige. Omkostningerne til tolk i straffesager, der er undergivet offentlig påtale, skal altid udredes af det offentlige.

På trods af ovenstående kan en kontraherende stat dog kræve sine omkostninger til oversættelse af dokumenter refunderet helt eller delvis af den, som har indleveret dokumentet, såfremt dette er af vidtløftig beskaffenhed, af ringe betydning, eller såfremt der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder. En kontraherende stat skal heller ikke være afskåret fra at gennemføre regler, hvorefter det offentlige får ret til at kræve omkostningerne til tolk eller oversættelse refunderet af den, som i egenskab af tabende part eller af anden årsag skal afholde sagsomkostningerne.

Artikel 4

Den, der opholder sig på anstalt eller institution, bør i den udstrækning det er muligt, have adgang til samvær med andre, der behersker den pågældendes sprog.

Artikel 5

De kontraherende stater skall arbejde for oprettelsen af offentlige sprogserviceorganer eller anden form for tolke- og oversættelsesservice på steder, hvor statsborgere fra en anden kontraherende stat, som ikke forstår værtslandets sprog, opholder sig i større antal. Når antallet af sådanne statsborgere, der er bosatte i værtslandet eller i bestemte områder heraf tilsiger det, skal værtslandet fremme arbejdet med oversættelse og distribution af sådanne anvisninger, brochurer, blanketter og lignende, som er egnede til at forbedre forbindelsen mellem den enkelte og det offentlige.

Artikel 6

De kontraherende stater forpligter sig til at forsøge at yde en særlig indsats i sprogservice spørgsmål, når forholdene giver anledning her til, samt til at fremme det direkte samarbejde mellem myndighederne i de forskellige stater med henblik på en virkeliggørelse af formålet med konventionen.

Artikel 7

Konventionen begrænser ikke to eller flere kontraherende staters adgang til, når der er

anledning hertil, at træffe særlige aftaler, som indebærer videregående forpligtelser, end de, der er aftalt i denne konvention.

Artikel 8

Enhver af de kontraherende stater skal udpege en myndighed eller et andet organ, der har til opgave at holde sig orienteret om anvendelsen af konventionen i staten samt at fremme samarbejdet mellem staterne i spørgsmål, der omfattes af konventionen.

Nordisk Ministerråd vil herudover holde sig orienteret om anvendelsen af konventionen.

Artikel 9

De kontraherende stater kan tilslutte sig denne konvention gennem

a) undertegnelse uden forbehold om ratifikation eller

b) undertegnelse med forbehold om ratifikation i forbindelse med efterfølgende ratifikation.

Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det finske udenrigsministerium.

Konventionen træder i kraft den første dag i den måned som begynder 2 måneder efter, at fire af de kontraherende stater har tilsluttet sig den. I forhold til en kontraherende stat, som tilslutter sig konventionen på et senere tidspunkt, træder denne i kraft to måneder efter, at denne stat har tilsluttet sig konventionen.

Enhver af staterne kan i forhold til enhver af de øvrige opsige konventionen med seks måneders varsel.

Til bekræftelse heraf har underregnede befuldmægtigede undertegnet denne konvention.

Som sket i Svancke Bornholm den 17 juni 1981 i et eksemplar på dansk, finsk, islandsk, norsk og svensk.

[FINNISH TEXT — TEXTE FINNOIS]

SOPIMUS

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä Pohjoismaiden kansalaisten oikeudesta käyttää omaa kieltään muussa pohjoismaassa

Suomen, Islannin, Norjan, Kuotsin ja Tanskan hallitukset,

katsoen, että nykyistä suuremmalla kielellisellä tasa-arvolla Pohjoismaissa on suuri merkitys pohjoismaiselle yhteistunteelle ja Pohjoismaiden kansojen välisille nykyistä laajemmille yhteyksille,

pitäen tärkeänä, että Pohjoismaiden kansalaiset voivat mahdollisimman suuressa määrin käyttää omaa kieltään muun pohjoismaan viranomaisissa ja muissa julkisissa toimitelmissä,

tietoisina siitä, että pohjoismaisille siirtolaisille järjestettävällä hyvällä kielipalvelulla on olennainen merkitys, jotta sopeutumista helpotettaisiin ja jotta heille taattaisiin yhteiskunnallinen turvallisuus ja samanlainen kohtelu yhteiskunnassa,

ovat, Pohjoismaiden neuvoston suosituksen no 29/1966 perustana olleiden ajatusten mukaisesti, sopineet seuraavasta.

1 artikla

Tässä sopimuksessa tarkoitettuja kieliä ovat suomi, islanti, norja, ruotsi ja tanska.

Sopimus koskee suullista ja kirjallista kanssakäymistä viranomaisen tai muun julkisen toimielimen kanssa, ei kuitenkaan puhelinkeskustelua.

2 artikla

Sopimusvaltiot sitoutuvat vaikuttamaan siihen, että sopimusvaltion kansalainen tarvittaessa voi käyttää omaa kieltään asioidessaan muun sopimusvaltion viranomaisissa ja muissa julkisissa toimitelmissä. Tämä koskee tuomioistuimien lisäksi lähinnä sellaisia julkisia toimielimiä kuin sairaanhoito-, terveydenhoito-, sosiaali- ja lastensuojeluviranomaisia sekä työvoima-, vero-, poliisi- ja kouluviranomaisia.

Tuomioistuimien ja muiden julkisten toimielinten on mikäli mahdollista huolehdittava, että sopimusvaltion kansalainen saa niiden käsiteltävissä asioissa tarvittavan tulkitsemis- ja kääntämisenavun. Rikosasioissa on kansalaisen aina saatava tarvittava tulkitsemisapu.

3 artikla

Tulkittamis- tai kääntämiskustannukset 2 artiklassa tarkoitetussa asiassa on korvattava julkisista varoista. Tulkittamiskustannukset virallisen syytteen alaisessa asiassa suoritetaan aina julkisista varoista.

Edellä sanottu ei estä sopimusvaltiota vaatimasta asiakirjan kääntämiskustannuksia tai osaa niistä siltä, joka on antanut asiakirjan, jos asiakirja on laeva tai vähämerkityksinen taikka jos siihen muutoin on erityistä syytä. Estettä ei ole myöskään sille, että sopimusvaltio antaa säännöksiä julkisyhteisön oikeudesta vaatia tulkille tai kääntäjälle suoritettua korvausta siltä, joka hävinneenä osapuolena tai muutoin vastaa oikeudenkäyntikustannuksista.

4 artikla

Laitokseen otetulle tulee siinä määrin kuin se on mahdollista antaa tilaisuus yhdessäoloon sellaisen henkilön kanssa, joka hallitsee hänen kieltään.

5 artikla

Sopimusvaltioiden tulee edistää julkisten kielipalveluelinten perustamista tai muunlaisten tulkki- ja käännöspalvelujen järjestämistä sellaisilla paikkakunnilla, joilla oleskelee suurehko määrä isäntämaan kieltä taitamattomia muun sopimusvaltion kansalaisia. Milloin se tällaisten isäntämaassa tai sen tietyllä paikkakunnalla asuvien kansalaisten lukumäärä huomioon ottaen on aiheellista, tulee isäntämaan edistää sellaisten ohjeiden, esitteiden, lomakkeiden ja vastaavien tekstien kääntämistä ja jakelua, jotka voivat helpottaa yksityisen henkilön ja viranomaisten välistä yhteyksiä.

6 artikla

Sopimusvaltiot sitoutuvat tutkimaan mahdollisuuksia erityisiin kielipalvelua koskeviin toimiin, milloin olosuhteet antavat siihen aihetta, ja edistämään eri maiden viranomaisten välistä suoraa yhteistyötä sopimuksen tarkoituksen toteuttamiseksi.

7 artikla

Sopimus ei rajoita kahden tai useamman sopimusvaltion mahdollisuutta tehdä tarvittaessa eri-

tyisiä sopimuksia, jotka sisältävät pidemmälle ulottuvia velvollisuuksia kuin nyt on sovittu.

8 artikla

Kunkin sopimusvaltion tulee nimetä viranomainen tai muu toimielin, jonka tehtävänä on seurata sopimuksen soveltamista siinä valtiossa ja edistää valtioiden välistä yhteistyötä sopimuksessa tarkoitetuissa kysymyksissä.

Myös Pohjoismaiden ministerineuvoston tulee seurata sopimuksen soveltamista.

9 artikla

Sopimusvaltiot voivat liittyä sopimukseen

- a) allekirjoittamalla sen ilman ratifiointivarauma; tai
- b) allekirjoittamalla sen ratifiointivaraumin ja sen jälkeen ratifioimalla sen.

Ratifiointiasiakirjat talletetaan Suomen ulkoasiainministeriöön.

Sopimus tulee voimaan sen kuukauden ensimmäisenä päivänä, joka lähinnä seuraa kahden kuukauden kuluttua sen jälkeen, kun neljä sopimusvaltiota on liittynyt siihen. Myöhemmin liittyneen sopimusvaltion osalta sopimus tulee voimaan kaksi kuukautta sen jälkeen, kun tämä valtio on liittynyt sopimukseen.

Kukin valtio voi suhteessa toiseen sopimusvaltioon irtisanoa sopimuksen lakkaamaan kuuden kuukauden kuluttua irtisanomisesta.

Tämän vakuudeksi allekirjoittaneet valtuutetut edustajat ovat allekirjoittaneet tämän sopimuksen Svanekeassa Bornholmilla 17 päivänä kesäkuuta 1981. Sopimus on tehty yhtenä suomen-, islannin-, norjan-, ruotsin- ja tanskankielisenä kappaleena.

[ICELANDIC TEXT — TEXTE ISLANDAIS]

SAMNINGUR

milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um rétt norrænna ríkisborgara til að nota eigin tungu í öðru norrænu landi

Ríkisstjórnir Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar,

sem telja mjög mikilvægt fyrir norræna samkennd og nánara samneyti norrænna þjóða að tungumálum Norðurlanda sé í auknum mæli gert jafn hátt undir höfði,

sem telja mikilvægt að norrænir ríkisborgarar geti í svo ríkum mæli sem kostur er notað eigin tungu við yfirvöld og aðrar opinberar stofnanir í öðru norrænu landi,

sem gera sér ljóst að góð málþjónusta fyrir norræna innflytjendur hafi verulega þýðingu til að auðvelda aðlögun og tryggja þeim félagslegt öryggi og jafnrétti í samfélaginu,

hafa í samræmi við þá hugsun sem býr að baki ályktun Norðurlandaráðs nr. 29/1966 orðið ásáttar um eftirfarandi:

1. gr.

Þær tungur sem samningur þessi tekur til eru íslenska, danska, finnska, norska og sænska.

Samningurinn gildir bæði um munnleg og skrifleg samskipti við yfirvöld og aðrar opinberar stofnanir, þó ekki samskipti sífmleidis.

2. gr.

Samningsríkin skuldbinda sig til að stuðla að því að ríkisborgari samningsríkis geti eftir þörfum notað eigin tungu í samskiptum við yfirvöld og aðrar opinberar stofnanir í öðru samningsríki. Auk samskipta við dómstóla á þetta sérstaklega við um samskipti við opinbera aðila, svo sem heilbrigðis-, félagsmála- og barnaverndaryfirvöld svo og vinnumarkaðs-, skatta-, lögreglu- og skólayfirvöld.

Í málum sem eru til meðferðar hjá dómstólum eða öðrum opinberum stofnunum skulu þessar stofnanir eftir því sem frekast er kostur hlutast til um að útvega ríkisborgara samningsríkis nægilega þjónustu túlks eða þýðanda. Í sakamálum skulu ríkisborgarar ávallt fá nauðsynlega aðstoð túlks.

3. gr.

Kostnaður við túlkun eða þýðingu í málum sem greind eru í 2. gr. greiðist af hinu opinbera. Þóknun til túlks vegna máls sem sætir opinberri ákæru skal ávallt greiðast af hinu opinbera.

Þetta kemur þó ekki í veg fyrir að samningsríki geti krafist greiðslu að nokkru eða öllu leyti fyrir þýgingu á skjali frá þeim sem lagði skjalið fram ef það inniheldur óþarfar málalengingar eða er þýðingarlitið eða ef sérstakar ástæður eru að öðru leyti fyrir hendi. Þetta kemur heldur ekki í veg fyrir að samningsríki setji reglur um rétt hins opinbera til að endurkrefja kostnað við túlkun eða þýðingu frá þeim sem verður að standa straum af málskostnaði vegna þess að hann tapar máli eða af öðrum ástæðum.

4. gr.

Þeim sem dvelur á hæli eða stofnun skal, eftir því sem aðstæður leyfa, gefinn kostur á því að umgangast aðra sem hafa vald á sömu tungu.

5. gr.

Samningsríkin skulu leitast við að koma upp opinberri málþjónustu eða annars konar túlkunar- eða þýðingarastod á stöðum þar sem nokkur hópur ríkisborgara annars samningsríkis dvelur og sem skilur ekki tungu dvalarlandsins. Þegar fjöldi slíkra ríkisborgara í dvalarlandinu eða á tilteknu svæði þar gefur tilefni til skal það ríki annast þýðingu og dreifingu leiðbeininga, bæklinga, eyðublaða, o.þ.h. sem auðveldað geta samskipti einstaklingsins og hins opinbera.

6. gr.

Samningsríkin skuldbinda sig til að leitast við að gera átak varðandi málþjónustu þegar aðstæður gefa tilefni til og efla milliliðalausa samvinnu yfirvalda samningsríkjanna með það í huga að markmið samningsins komist til framkvæmda.

7. gr.

Samningur þessi kemur ekki í veg fyrir að tvö eða fleiri samningsríki geri með sér serstakt samkomulag þegar ástæða þykir til um frekari skyldur en hé er samið um.

8. gr.

Sérhvert samningsríki skal tilgreina þann aðila sem hafi það hlutverk að fylgjast með framvæmd samnings þessa í ríkinu og að efla samvinnu ríkjanna um þau atriði sem samningurinn nær yfir.

Þá skal norræna ráðherranefndin einnig fylgjast með framkvæmd þessa samnings.

9. gr.

Samningsríkin geta gerst aðilar að þessum samningi með því að

a) undirrita hann án fyrirvara um fullgildingu eða

b) undirrita hann með fyrirvara um fullgildingu ásamt síðari fullgildingu.

Fullgildingarskjöld skal afhenda til vörslu í finnska utanríkisráðuneytinu.

Samningurinn öðlast gildi fyrsta dags þess mánaðar sem hefst eftir að liðnir eru tveir mánuðir frá því að fjögur samningsríki hafa gerst aðilar að samningnum. Gagnvart samningsríki sem síðar gerist aðili að samningnum öðlast hann gildi tveimur mánuðum eftir að það hefur gerst aðili að honum.

Sérhvert samningsríki getur sagt samningnum upp gagnvart sérhverju öðru samningsríki með sex mánaða fyrirvara.

Þessu til staðfestu hafa fulltrúar með umboði undirritað þennan samning.

Gjört í Svaneke á Borgundarhólmi 17. júní 1981 í einu eintaki á íslensku, dönsku, finnsku, norsku og sænsku.

[NORWEGIAN TEXT — TEXTE NORVÉGIEN]

KONVENSJON

mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om nordiske statsborgeres rett til å bruke sitt eget språk i et annet nordisk land

Regjeringene i Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige,

som anser økt språklig likestilling i Norden for å være av stor betydning for den nordiske fellesskapsfølelsen og for utvidet kontakt mellom de nordiske folk,

som finner det viktig at nordiske statsborgere i så stor utstrekning som mulig kan bruke sitt eget språk overfor myndigheter og andre offentlige organer i et annet nordisk land,

som er klar over at en god språktjeneste for nordiske innvandrere er av vesentlig betydning for å lette tilpassingen og sikre dem sosial trygghet og lik behandling i samfunnet,

er, i samsvar med tanken bak Nordisk Råds anbefaling nr. 29/1966, blitt enige om følgende:

Artikkel 1

De språkene som omfattes av denne konvensjonen er norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk.

Konvensjonen gjelder så vel muntlig som skriftlig kontakt med myndigheter eller andre offentlige organer, likevel ikke telefonkontakt.

Artikkel 2

De kontraherende stater forplikter seg til å virke for at en borger i en kontraherende stat etter behov skal kunne bruke sitt eget språk ved kontakt med myndigheter og andre offentlige organer i en annen kontraherende stat. Ved siden av domstolene gjelder dette særlig i forhold til offentlige organer som helse-, sosial- og barnevernsmyndigheter samt arbeidsmarkeds-, skatte-, politi- og skolemyndigheter.

I saker for domstolene og andre offentlige organer skal disse så langt råd er sørge for at borgere i en kontraherende stat får tilstrekkelig tolke- og oversettelseshjelp. I straffesaker skal borgerne alltid få den nødvendige tolkehjelp.

Artikkel 3

Konstnadene ved tolking eller oversettelse i saker som omfattes av artikkel 2, bør dekkes av offentlige midler. Utgifter til tolk i saker som er undergitt offentlig påtale skal alltid dekkes av det offentlige.

Dette er likevel ikke til hinder for at en kontraherende stat krever utgiftene til oversettelse av et dokument erstattet helt eller delvis av den som har levert inn dokumentet, dersom dette er av vidløftig karakter eller av liten betydning eller det ellers foreligger særlige grunner. En kontraherende stat skal heller ikke være forhindret fra å gi bestemmelser om rett for det offentlige til å kreve utgiftene til tolk eller oversetter tilbakebetalt fra den som i egenskap av tapende part eller av andre grunner skal bære sakskostnadene.

Artikkel 4

Den som oppholder seg i anstalt eller institusjon bør så langt råd er gis mulighet for samvær med andre som behersker vedkommendes språk.

Artikkel 5

De kontraherende stater skal arbeide for at det opprettes offentlige språktjenesteorganer eller annen form for tolke- og oversettelsestjeneste på steder der det finnes et større antall borgere av en annen kontraherende stat som ikke forstår vertslandets språk. Når antallet slike borgere bosatt i vertslandet eller på et bestemt sted i vertslandet tilsier det, skal vertslandet fremme arbeidet med oversettelse og distribusjon av slike rettleidninger, brosjyrer, skjemaer o.l. som kan lette kontakten mellom den enkelte og det offentlige.

Artikkel 6

De kontraherende stater forplikter seg til å søke å gjøre en særlig innsats i spørsmål om språktjeneste når forholdene tilsier det, og å fremme direkte samarbeid mellom myndighetene i de ulike statene med sikte på å gjennomføre formålet med konvensjonen.

Artikkel 7

Konvensjonen er ikke til hinder for at to eller flere av de kontraherende stater, når det er grunn til det, inngår særskilte avtaler som innebærer mer vidtgående forpliktelser enn de som er avtalt her.

Artikkel 8

Hver av de kontraherende stater skal utpeke et organ som skal ha til oppgave å følge med i gjennomføringen av konvensjonen i staten og fremme samarbeidet mellom statene i spørsmål som omfattes av konvensjonen.

Det tilligger også Nordisk Ministerråd å holde seg orientert om gjennomføringen av konvensjonen.

Artikkel 9

De kontraherende stater kan slutte seg til denne konvensjonen ved å

a) undertegne uten forbehold om ratifikasjon eller

b) undertegne med forbehold om ratifikasjon, kombinert med etterfølgende ratifikasjon.

Ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det finske utenriksdepartement.

Konvensjonen trer i kraft første dag i den nærmest påfølgende måned etter at to måneder er gått eller at fire av de kontraherende stater har sluttet seg til konvensjonen. For en kontraherende stat som slutter seg til konvensjonen på et senere tidspunkt, trer den i kraft to måneder etter at denne stat har sluttet seg til konvensjonen.

Hver av statene kan i forhold til hver av de øvrige si opp konvensjonen med seks måneders varsel.

Til bekreftelse herav har undertegnede bemyndigede representanter undertegnet konvensjonen.

Utferdiget i Svaneke Bornholm den 17 juni 1981, i ett eksemplar på norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk.

[SWEDISH TEXT — TEXTE SUÉDOIS]

KONVENTION

Mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om nordiska medborgares rätt att använda sitt eget språk i annat nordisk land

Regeringarna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge,

som anser att en ökad språklig likställighet inom Norden är av stor betydelse för den nordiska gemenskapskänslan och för vidgade kontakter mellan de nordiska folken,

som finner det angeläget att nordiska medborgare kan i så stor utsträckning som möjligt använda sitt eget språk inför myndigheter och andra offentliga organ i ett annat nordiskt land,

som är medvetna om att en god språkservice för nordiska invandrare är av väsentlig betydelse för att underlätta anpassningen och tillförsäkra dem social trygghet och lika behandling i samhället,

har, i enlighet med tanken bakom Nordiska rådets rekommendation nr 29/1966, överenskommit om följande.

Artikel 1

Språk som omfattas av denna konvention är svenska, danska, finska, isländska och norska.

Konventionen avser såväl muntlig som skriftlig kontakt med en myndighet eller annat offentligt organ, dock ej telefonkontakt.

Artikel 2

De fördragsslutande staterna förbinder sig att verka för att en medborgare i en fördragsslutande stat vid behov skall kunna använda sitt eget språk vid kontakt med myndigheter och andra offentliga organ i en annan fördragsslutande stat. Detta gäller förutom vid kontakt med domstolar främst vid kontakt med offentliga organ såsom sjukvårds-, hälsovårds-, socialvårds- och barnvårdsmyndighet samt arbetsmarknads-, skatte-, polis- och skolmyndigheter.

I mål och ärenden vid domstolar och andra offentliga organ skall dessa såvitt möjligt sörja för att medborgare i fördragsslutande stat får behövlig tolk- och översättningshjälp. I brottmål skall medborgaren alltid få den tolkhjälp som behövs.

Artikel 3

Kostnad för tolkning eller översättning i mål eller ärende som avses i artikel 2 bör ersättas av allmänna medel. Ersättning till tolk i mål som rör allmänt åtal skall alltid utgå av allmänna medel.

Vad nu sagts skall ej utgöra hinder för en fördragsslutande stat att för översättning av en skriftlig handling återkräva kostnaden eller del därav av den som har gett in handlingen, om denna är av vidlyftig beskaffenhet eller av ringa betydelse eller om eljest särskilda skäl föreligger. Ej heller skall hinder föreligga för en fördragsslutande stat att meddela bestämmelser om rätt för det allmänna att återkräva ersättning till tolk eller översättare från den som i egenskap av förlorande part eller eljest skall svara för rättegångskostnaderna i målet eller ärendet.

Artikel 4

Den som är intagen på anstalt eller inrättning bör i den utsträckning det är möjligt ges tillfälle till samvaro med annan, som behärskar den intagnes språk.

Artikel 5

De fördragsslutande staterna skall främja inrättandet av offentliga språkserviceorgan eller tillhandahållandet av tolk- och översättningsservice i annan form på orter, där medborgare i en annan fördragsslutande stat som inte förstår värdlandets språk vistas i större antal. När det befogat med hänsyn till antalet sådana medborgare som är bosatta i värdlandet eller på en viss ort i detta, skall värdlandet främja översättning och distribution av sådana anvisningar, broschyter, blanketter eller dylikt som kan underlätta kontakten mellan den enskilde och det allmänna.

Artikel 6

De fördragsslutande staterna förbindelser sig att pröva möjligheten av särskilda insatser i fråga

om språkservice, när förhållandena ger anledning till det, och att främja direkt samarbete mellan myndigheterna i de olika staterna för förverkligandet av syftet med konventionen.

Artikel 7

Konventionen innebär inte någon begränsning av möjligheten för två eller flera fördragsslutande stater att när anledning förekommer träffa särskilda överenskommelser som innefattar längre gående förpliktelser än som nu har avtalats.

Artikel 8

Var och en av de fördragsslutande staterna skall utse en myndighet eller ett annat organ med uppgift att följa tillämpningen av konventionen i den staten och att främja samarbetet mellan staterna i frågor som avses i konventionen.

Det ankommer även på Nordiska ministerrådet att följa tillämpningen av konventionen.

Artikel 9

De fördragsslutande staterna kan tillträda denna konvention genom

- a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation eller
- b) undertecknande med förbehåll för ratifikation i förening med efterföljande ratifikation.

Ratifikationshandlingarna skall deponeras i det finska utrikesministeriet.

Konventionen träder i kraft den första dagen i den månad som infaller två månader närmast efter det att den har tillträtts av fyra av de fördragsslutande staterna. För fördragsslutande stat som tillträder konventionen vid en senare tidpunkt träder den i kraft två månader efter det att denna stat har tillträtt konventionen.

Envar av staterna kan i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande med sex månaders varsel.

Till bekräftelse härav har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Som skedde i Svaneke Bornholm den 17 juni 1981, i ett exemplar på svenska, danska, finska, isländska och norska språken.

[TRANSLATION -- TRADUCTION]

CONVENTION BETWEEN DENMARK, FINLAND, ICELAND, NORWAY
AND SWEDEN ON THE RIGHT OF NORDIC NATIONALS TO USE
THEIR MOTHER TONGUE IN OTHER NORDIC COUNTRIES

The Governments of Denmark, Finland, Iceland, Norway and Sweden,

Considering that greater linguistic equality within the Nordic area is of considerable importance for the Nordic sense of community and for broader contacts among the Nordic peoples,

Deeming it important that Nordic nationals should be able to use their mother tongue to the greatest extent possible in dealings with the authorities and other public agencies of another Nordic country,

Recognizing that a good language service for Nordic immigrants is essential in order to facilitate their adjustment and ensure that they enjoy social security and equal treatment in the community,

Have, in keeping with the intention underlying recommendation No. 29/1966 of the Nordic Council, agreed as follows:

Article 1

The languages covered by this Convention are Danish, Finnish, Icelandic, Norwegian and Swedish.

The Convention shall apply to both oral and to written contacts with authorities or other public agencies, but not to telephone contacts.

Article 2

The Contracting States undertake to make efforts to enable a national of one Contracting State to use his mother tongue, where necessary, in contacts with the authorities and other public agencies of another Contracting State. This shall apply to contacts with the courts and also in particular, to contacts with public agencies such as public-health, hospital, social-service and child-welfare authorities, and also with labour-market, tax, police and school authorities.

In cases before the courts and other public agencies, the authorities shall, as far as possible, endeavour to ensure that nationals of another Contracting State receive the necessary assistance with interpretation and translation. In criminal cases, nationals shall always receive the necessary assistance with interpretation.

Article 3

The costs of interpretation or translation in the cases covered by article 2 shall be paid from public funds. The costs of interpretation in cases involving public prosecution shall always be paid from public funds.

The foregoing provision shall not prevent a Contracting State from claiming full or partial reimbursement of costs for the translation of a document from the person submitting the document if the latter is lengthy or of minor importance, or if there are other special reasons for making such a claim. Nor shall a Contracting State be prevented from applying rules concerning the right of the public authorities to claim reimbursement of interpretation or translation costs from a person who, as the losing party or for another reason, is liable for the legal costs of a case.

Article 4

A person staying in a home or other institution shall, as far as possible, be given the opportunity to associate with other persons having a command of the mother tongue of the person in question.

Article 5

The Contracting States shall promote the establishment of public language-service agencies or other types of interpretation and translation services in places where nationals from another Contracting State who do not understand the language of the host country are present in large numbers. Where such measures are justified by the number of such nationals residing in the host country or in particular areas thereof, the host country shall promote the translation and distribution of such instructions, brochures, forms, etc., as are designed to facilitate contacts between the individual and the public authorities.

Article 6

The Contracting States undertake to endeavour to make special efforts in the matter of language services, where the circumstances so require, and to promote direct co-operation among the authorities of the various States with a view to the achievement of the purposes of the Convention.

Article 7

Nothing in this Convention shall preclude the possibility of two or more Contracting States concluding, where appropriate, any special agreements providing for more extensive commitments than those specified in this Convention.

Article 8

Each of the Contracting States shall designate an authority or other agency to be responsible for monitoring the application of the Convention in that State and for promoting co-operation among the States in matters covered by the Convention.

The Nordic Council of Ministers shall also monitor the application of the Convention.

Article 9

The Contracting States may accede to this Convention by:

- (a) Signing it without any reservation regarding ratification; or
- (b) Signing it subject to a reservation regarding ratification in conjunction with subsequent ratification.

The instruments of ratification shall be deposited with the Finnish Ministry of Foreign Affairs.

The Convention shall enter into force on the first day of the month beginning two months after the date on which four of the Contracting States have acceded to the Convention. In the case of a Contracting State which accedes to the Convention at a later date, the Convention shall enter into force two months after that State has acceded to the Convention.

Any State may, with respect to any of the other States, terminate the Convention upon six months' notice.

In Witness Whereof the undersigned plenipotentiaries have signed this Convention.

Done at Svaneke, Bornholm, on 17 June 1981, in a single copy in the Danish, Finnish, Icelandic, Norwegian and Swedish languages.

[TRANSLATION -- TRADUCTION]

CONVENTION ENTRE LA FINLANDE, LE DANEMARK, L'ISLANDE, LA
NORVÈGE ET LA SUÈDE RELATIVE AU DROIT DES RESSORTIS-
SANTS DES PAYS NORDIQUES D'UTILISER LEUR LANGUE MATER-
NELLE DANS LES AUTRES PAYS NORDIQUES

Les Gouvernements finlandais, danois, islandais, norvégien et suédois,

Considérant qu'une plus grande égalité linguistique dans la zone nordique revêt une importance considérable pour le sentiment nordique de la communauté et pour des contacts plus élargis entre les peuples nordiques,

Estimant qu'il importe que les ressortissants de tout pays nordique puissent utiliser leur langue maternelle dans toute la mesure du possible dans leurs relations avec les autorités et autres organismes publics des autres pays nordiques,

Reconnaissant qu'un bon service de langue pour les immigrants nordiques est indispensable pour faciliter leur adaptation et faire en sorte qu'ils jouissent de la sécurité sociale et d'un traitement égal dans la communauté,

Sont convenus, conformément à l'intention sous-tendant la recommandation no 29/1966 du Conseil nordique, de ce qui suit :

Article premier

Les langues visées par la présente Convention sont le danois, le finlandais, l'islandais, le norvégien et le suédois.

La Convention s'applique aux contacts oraux et écrits avec les autorités ou autres organismes publics, mais pas aux contacts téléphoniques.

Article 2

Les États contractants s'engagent à s'efforcer de permettre à un ressortissant d'un État contractant d'utiliser sa langue maternelle, le cas échéant, dans les contacts avec les autorités et autres organismes publics d'un autre État contractant. Cette disposition s'applique aux contacts avec les tribunaux et aussi, en particulier, aux contacts avec des organismes publics tels que les autorités de la santé publique, des hôpitaux, des services sociaux et de la protection de l'enfant, et aussi avec les autorités du marché du travail, des impôts, de la police et des établissements scolaires.

Dans les affaires portées devant les tribunaux et d'autres organismes publics, les autorités s'efforcent, dans la mesure du possible, de faire en sorte que les ressortissants des autres États contractants bénéficient de l'aide nécessaire en matière d'interprétation et de traduction. Dans les affaires pénales, les ressortissants des autres États contractants bénéfi-

cieront toujours des services d'interprétation.

Article 3

Les frais d'interprétation ou de traduction dans les affaires visées à l'article 2 sont réglés sur les fonds publics. Les frais d'interprétation dans les affaires impliquant le ministère public sont toujours réglés sur les fonds publics.

La disposition qui précède n'empêchera pas un État contractant de réclamer le remboursement intégral ou partiel des frais de traduction d'un document de la personne qui soumet le document si celui-ci est volumineux ou revêt une moindre importance, ou s'il y a d'autres raisons spéciales de faire ladite réclamation. De même, un État contractant ne sera pas empêché d'appliquer les règles concernant le droit des autorités publiques de réclamer le remboursement des frais d'interprétation ou de traduction d'une personne qui, en tant que partie perdante ou pour toute autre raison, est tenue de régler les frais juridiques d'une affaire.

Article 4

Une personne résidant dans une maison ou autre institution se verra, dans la mesure du possible, donner la possibilité de s'associer avec d'autres personnes maîtrisant la langue maternelle de la personne concernée.

Article 5

Les États contractants favoriseront la mise en place d'organismes publics de services de langues ou d'autres services d'interprétation et de traduction aux endroits où des ressortissants d'un autre État contractant qui ne comprennent pas la langue du pays d'accueil se trouvent en grand nombre. Lorsque lesdites mesures sont justifiées par le nombre desdits ressortissants résidant dans le pays d'accueil ou dans certaines de ses régions, le pays d'accueil favorisera la traduction et la distribution d'instructions, brochures, formulaires, etc., conçus pour faciliter les contacts entre la personne physique et les autorités publiques.

Article 6

Les États contractants s'engagent à consentir des efforts particuliers en matière de services de langues, lorsque les circonstances l'exigent, et de promouvoir la coopération directe entre les autorités des différents États en vue de réaliser les objectifs de la Convention.

Article 7

Aucune disposition de la présente Convention n'exclura la possibilité pour deux États contractants ou davantage de conclure, le cas échéant, tout accord spécial prévoyant des en-

gagements plus élargis que ceux stipulés dans la présente Convention.

Article 8

Chacun des États contractants désignera une autorité ou autre organe chargé de suivre l'application de la présente Convention dans ledit État et de promouvoir la coopération entre les États dans les domaines visés par la présente Convention.

Le Conseil nordique des ministres suivra également l'application de la Convention.

Article 9

Les États contractants peuvent adhérer à la présente Convention en :

- a) La signant sans réserve concernant sa ratification; ou
- b) La signant sous réserve de sa ratification conjointement avec une ratification ultérieure.

Les instruments de ratification seront déposés auprès du Ministère finlandais des Affaires étrangères.

La Convention entrera en vigueur le premier jour du mois commençant deux mois après la date à laquelle quatre des États contractants ont adhéré à la Convention. Dans le cas d'un État contractant qui adhère à la Convention à une date ultérieure, la Convention entrera en vigueur deux mois après l'adhésion dudit État à la Convention.

Tout État peut, en ce qui concerne l'un quelconque des autres États, mettre fin à la Convention moyennant un préavis de six mois.

En foi de quoi les plénipotentiaires soussignés ont signé la présente Convention.

Fait à Svaneke, Bornholm le 17 juin 1981, en un exemplaire unique en danois, finlandais, islandais, norvégien et suédois.